

Leul și Tăunul

La Fontaine

- Piei, scârnavie!, zise Leul cu mânie,
Răstindu-se la un Tăun.
- Tu crezi că mult îmi pasă mie
Că ție unii rege-ți spun?
Ce, vrei să te măsoari cu mine?
Te-oi sătura, eu, de război!
Doar boii-s mai voinici ca tine,
Și eu îi mân pe unde voi!
Sunând pe loc chiar el asaltul
Și săgetând înaltul,
Îi bâzâie pe la obraji
Și-l ciupe crâncen de grumaji.
Se zbate patrupedul, cu ochii foc, greoi
Și spumegând, scrâșnind ca un nebun,
Răcnește de mânie ca-n ziua de apoi
De tremură jivinele-n zăvoi.
Și tot cumplitul lor război,
Universalul tărașoi,
E opera unui Tăun!
Îl pișcă-ntruna peste tot,
Ba de spinare, ba de bot;
Iar când îi intră într-o nară,
Se face Leul foc și pară:
Și rage, geme, se sfâșie,
Turbând de chin și de mânie
Și amețit, trudit și frânt,
Se prăbușește la pământ...
Ispitele trufiei adesea ne împing
Să ne împăunăm prea mult cu gloria.
Pornind să-și trâmbițeze, chiar el, în slăvi, victoria,
Se prăpădi Tăunu-ntr-o plasă de Paing.

Eu cred că două tâlcuri poți să desprinzi de-aici:
Întâi că dintre inamici,
Mai de temut sunt cei mai mici.
Și-al doilea că cei ce, deseori,
Din mari primejdii, ies biruitori,
N-ajung mereu la capăt s-o tot scoată,
Ci pier cândva dintr-o nimica toată.
Că, vezi, așa-i norocul: se-nvârte ca o roată!